

HAZÁM, HAZÁM, TE MINDENEM...

Fekete Pál

A jövőbe látók, a táltos lelkűek már a XX. század első évtizedeiben tudták, az a világ, amelyet akkor európainak és kereszténynek neveztek, a szakadék szélén tántorog. Az évek múlásával egyre világosabbá vált, hogy a 19. századi polgári Európa rövidesen összeomlik, lángok martaléka lesz. Egyetlen kitörésre készülő vulkánná változott az emberi kultúra ősi bölcsője, Európa. Aztán, ami várható volt, nem váratott sokáig magára. Megrendült lábunk alatt a föld.

Mi ebben az Európában éltünk. Összedőlt a megújulást elmulasztó régi világ. Sirattuk és siratjuk ma is azt a magyar nemzetet, amelyet ez a világomlás maga alá temetett Félévszázad óta kutatunk két világháború anyagi és lelki romjai között, hogy meentsük a még menthetőt, hogy életre keltsük ősi erkölcsünket, megtartó hitünket, kultúránkat, örök emberi értékeinket.

Ezzel a hittel fogtunk hozzá a második világháború után a romok eltakarításához, az új demokratikus Magyarország felépítéséhez. Amikor az ázsiai gőzhengeter átgázolt felettünk, még sokan azt hittük, hogy a rengeteg kiontott vér, gyalázat, rablás, elhurcolás és tömeggyilkosság csupán a háború elkerülhetetlen velejárója. Amikor azonban 1947 tavaszán a „második trianoni szerződés” kapcsán a győztes nyugati hatalmak nem akadályozták meg a „szovjet hentes” szó technőjébe kerülésünket, már tudtuk, mi vár ránk. A vöröscsillagos szovjet birodalom előretolt hadállása, provinciája lettünk, melyben új rabszolgatartó társadalom született. Maroknyi rabtartó kezében suhogott a flagellum a rabok beláthatatlan tábora felett. A vasfegyelemmel idomított janicsárok számára annyit jelentett egy emberi életet kioltani, mint egy útszéli hangyát eltaposni. A lélekgyilkosságról sem feledkeztek el. A beszélő szerszámmá alacsonyított emberek között terjesztették a bolsevizmus ragályát. Akik megkapták, élőhalottakká váltak, elsorvadtak, belepusztultak elkövetett bűneikbe, vagy mindenható uraik oltották ki életüket. Így ment ez 1956-ig. A szovjetek által megszállt Közép-Európa mint nagybeteg, nyögött az újkori barbarizmus igája alatt. Apró lidérclángokként a vaksötét éjszakában itt ott fellobbantak a lázadás tüzei, de a zsarnok lánctalpas szörnyetegeivel hamar szétaposta a veszélyesnek vélt tűzfészkeket. Az 1953-as berlini, majd az 1956-os poznani munkásvér gyorsan megalvadt az utcaköveken, s aztán újból bénító csend telepedett a szorongó, megfélemlített lelkekre.

A csend azonban vészjósló vihar előtti csendnek bizonyult és nem sokáig tartott. A magyar nép 1956 őszén már eljutott odáig, hogy a rákényszerített rabság fullasztó levegőtleniségében kész volt szembeszállni a szörnnyel. „Szabadság, vagy ha ez nem lehet, akkor inkább a halál”. Ez az elszánt közmegegyezés szülte meg azt a nemzeti egységet, melyre ámulattal és tisztelettel tekintett az egész világ.

A jövőbe látók, a táltos lelkűek előre tudták mi lesz, mi lehet a vége a Dávid és Góliát-méretű küzdelemnek. Tudták a Góliátok győznek, de azt is megjövendölték, ez a győzelem lesz az első szikra, amely meggyújtja alattuk a kárhozat máglyáját, melyen bűneikkel együtt megsemmisülnek.

A jóslat beteljesedett: Ozimandiász birodalma összeomlott, csak a tömegsírok fölött sötétlő fenyőerdők emlékeztetnek arra, hogy valaha létezett.

A mai, amnéziában szenvedő magyar nép vajmi keveset tud az akkori eseményekről, még kevesebbet arról a bátorságról, erkölcsi nagyságról, amely az

akkori magyar ember lelkét eltöltötte. A tapasztalható közöny mellett még a magyarság jövőjéért aggódók között is sokan adnak hangot ama véleményüknek, hogy 56 emléke ma már romokban hever.

Más véleményen vannak, akik bíznak a magyar nép életerejében, hisznek a magyar nemzet történelmi küldetésében. Velük együtt vallom, hogy 1956 története sem 1956. november 4-én, sem azután, sem a XX. századi Haynau, Kádár János véres rémuralma alatt, amely magát ártatlan gulyásszocializmusnak álcázta, nem ért véget, mi több, néma forradalomként ma is él, ma is tart.

Tart azért, mert Kádár János halála után a sikeresen végrehajtott módszer-váltás révén nagyrészt ugyanazon nomenklatura uralkodik, mint 1956-ban és az azt követő kegyetlen megtorlás idején. 1956 vérvesztése sem ért véget az elesett hősök halálával, a mártírok kivégzésével, a börtönökben sínylődő tízezrek szenvedéseivel. A szovjet ármádia tatárjárása, s magyar kollaboránsai mézszárlása elől 200 ezer magyar menekült el 1956-ban. Az azóta eltelt fél évszázadban másik 200 ezer vette kezébe a koldusbotot, hogy örökre elhagyja hazáját. A forradalomban és szabadságharcban kiontott vér, a szülők kilátástalansága és reményvesztettsége nyomán nem született meg kétmillió magyar gyermek. Ha 1956. október 23-tól napjainkig mindent egybevetünk, akkor hárommillió áldozat terheli a kommunizmus számláját, nem beszélve az 1945-től 1956-ig terjedő időszak népiirtásáról, a gulágvilág áldozatairól.

A magyar nép 1956-os forradalma és szabadságharca ama ritka világtörténelmi események közé tartozik, melynek jelentősége az idő múlásával sem halványul. Ma is kimutathatók, és nyomon követhetők azok a világtörténelmi események, amelyek az 56-os magyar forradalom szerves következményei.

Mindenekelőtt szólunk kell arról a tényről, hogy először 1956 rázkódtatta meg a népek börtönét, a Szovjetuniót. Az is igaz viszont, hogy a Szovjetunió ennek ellenére hosszú időn át a terror megingathatatlan vasbeton épületének számított, amelyre rettegéssel nézett az emberiség.

A Szovjetunió hadigépezetétől rettegő Nyugat először 1956-ban lélegezhetett fel, mert ekkor vált nyilvánvalóvá, hogy a szovjet diktatúra testén a krízis jelei mutatkoznak. Magyarország véres áldozatvállalása kellett ahhoz, hogy rádöbbenjenek, a kommunista rendszer a legkegyetlenebb vöröscsillagos fasiszta rendszer, melyben milliókat gyilkolnak meg, s amelyben az élők is csupán testi és lelki nyomor részesei lehetnek. Az elnyomott népek lázadásai eddig csak jelezték, hogy a világ legnagyobb koncentrációs táborán belül még vegetálnak emberek, de reménykedniük nincs miben. Az 1956-os forradalom és szabadságharc viszont kézzelfogható bizonyítékot szolgáltatott arra, hogy a kommunizmus, ha óriási áldozatok árán is, de legyőzhető.

A valóságát ma is alig észlelők könnyen elsiklanak egy másik jelenség felett, amely szorosan összefügg az 56-os magyar forradalom és szabadságharc világtörténelmi jelentőségével. A bolsevik rendszer 1917-ben indult világhódító útjára és 1991-ben omlott össze. 1956 ennek az intervallumnak a kellős közepén, a kommunizmus diadalmas előnyomulásának idején szállt szembe a démoni erejű hatalommal és váltotta ki a tisztességes emberek csodálatát.

Miért? Az európai felvilágosodás, a demokrácia eszméje, az emberi jog-egyenlőség, a népszuverenitás eszméje az elnyomó rendszerek kegyetlenkedései ellenére is éltek és élnek az európai emberek lelki világában. A Lenin által kidolgozott és Sztálin által megvalósított bolsevik rendszer eme eszmék jogos örökösének

és továbbfejlesztőjének vallotta magát, sajnos csak elméletben. Valójában a nemes eszmerendszer minden elemét meghamisította, eredeti értelméből kiforgatta és a zsarnokság szolgálatába állította.

Ez a zsarnokság Magyarországon 1945 után, majd az 56-os forradalom leverését követő három évtized folyamán olyan véres orgiát rendezett, melyhez hasonló kevés van a történelemben. Az intervenciót végrehajtó Szovjetunió a forradalom leverése után még 35 évet vegetált, de sorsa magyar vazallusainak sorsával együtt a pesti utcák véres kövein már 1956-ban megpecsételődött. A bolsevik ideológiáról végleg lehullt a lepel. Bebizonyosodott, hogy a kommunista rendszer nem az, aminek magát mondja, hanem a hitleri fasizmushoz hasonló valami más. A magyar forradalom hősokei küzdelmével és az azt követő véres Kádári rémuralommal párhuzamosan a kommunista eszmerendszer az egész világon bomlani kezdett. A nyugati értelmiség szalonkommunizmusa szembetalálta magát vérben, mocskokban, megaláztatásban és létbizonytalanságban élő milliók jajkiáltásával, s egyre többen léptek ki a kommunista pártokból, hogy ne osztozzanak többé egy bűnös rendszer el nem évülő bűneiben. A magyarországi véres szovjet intervenció, a hazai kommunista terrorszervezetek bűncselekményekkel terhelt szereplése az eszmei talajt húzta ki a szovjetrendszer lába alól és ezzel a kommunista rendszer fejlődési irányát az ellehetetlenülés és összeomlás irányába terelte. A világ meggyőződhetett, hogy a szovjetrendszer eszmevilága mögött egy gátlástalan, világot lenyelni készülő, totalitárius katonai terrorhatalom rejtőzködik.

Ezzel az állig felfegyverzett terrorhatalommal szembeszálló magyar hősiesség tette az 1956-os magyar forradalmat és szabadságharcot a XX. század egyik legnagyobb történelmi eseményévé.

Az 1956-os magyar forradalom igazi nagyságának megértéséhez és átéléséhez azonban a fent említett általános érvényű megállapításokon túl szükség van az események hadtörténeti és külpolitikai vonatkozásainak ismeretére is.

1945 után a szövetséges nagyhatalmak megállapodása lehetővé tette a szovjet csapatok magyarországi tartózkodását. Ezt a katonai megszállást az 1947. február 10-én Magyarország és a Szovjetunió között megkötött békeszerződés állandósította. Ennek a békeszerződésnek az egyik pontja kimondja, hogy a Szovjetunió Magyarországon meghatározott erejű és összetételű katonai erőt állomásoztathat mindaddig, amíg szomszédunk, Ausztria szovjet megszállása tart, s ameddig Ausztria nem nyeri vissza állami függetlenségét. Indoklás: az Ausztriában állomásozó szovjet haderő utánpótlásának Magyarországon keresztül kell történnie.

Ennek eredményeként négy szovjet hadosztály állandó jelleggel letelepült hazánkban. A 17. gépesített hadosztály Szombathely székhellyel megszállta a Dunántúlt. Veszprémben egy vadász- és csatarepülőkből álló hadosztály állomásozott, Debrecenben pedig befészkelte magát egy nehézbombázó hadosztály.

A Rajk-per idején, amikor Jugoszlávia kilépett a Kominternből, Rákosi Mátyás félelmében újabb hadosztályt kért Moszkvából. Ekkor, 1949-ben települt át hazánkba Romániából Golikov tábornok parancsnoksága alatt a második gépesített szovjet hadosztály. Központja Kecskemét lett.

Az idő haladt, 1955. április 12-én Ausztria kötelezte magát Moszkvában, hogy deklarálja svájci típusú semlegességét. Az osztrák államszerződést a megszálló hatalmak 1955. május 15-én írták alá, melynek eredményeként Ausztria független, semleges, szabad ország lett. A Szovjetunió kötelezte magát, hogy

1955. december 31-ig kivonja Ausztriából 70 ezer főből álló haderejét. Ez az 1947. február 10-én Magyarország és Szovjetunió között megkötött békeszerződés értelmében azt is jelentette, hogy a szovjet csapatok 1955. december 31-ig elhagyják Magyarország területét is.

A Szovjetunió azonban vérrel szerzett provinciának, előretolt hídfőnek tekintette Magyarországot Európa egy későbbi lerohanása esetére. Esze ágában sem volt tehát Magyarország elhagyása. Egy nappal az osztrák államszerződés megkötése előtt, a magyar kommunista vezetők egyetértésével megkötötték a Varsói Szerződést. A szovjet hadsereg tehát itt maradt, csupán szervezetében és összetételében változott meg.

1955. szeptemberében a magyar nép teljes elkeseredésére Lascsenkó tábornok parancsnoksága alatt felállították az u.n. különleges hadtestet. Ez a megszálló haderő két gépesített hadosztályból, egy vadászrepülő és egy nehézbombázó hadosztályból tevődött össze, amelyet hídszeredek, tüézerezdek és más alakulatok egészítettek ki.

Miért maradt itt a szovjet hadsereg?

1. Lezárta az osztrák-magyar határt.
2. A szovjet hadvezetés innen akart támadást indítani Európa ellen Jugoszlávia és Olaszország felé. –Ebben az esetben a különleges hadtest az áttörő erők első hullámát képezte volna, amelyet száz gépesített hadosztály követett volna a kárpáti katonai körzetből és a Baltikumból.
3. A különleges hadtest fő feladatát képezte a Magyar Kommunista Párt biztonságos működésének garantálása és egy esetleges forradalom elfojtása.

Az 1956-os magyar forradalom leverésének feladatát Hruscsov Zsukov marsallra bízta. A „Forgószél” fedőnevű haditervet a Szovjet Párt Központi Bizottsága 1956. október 28-án jóváhagyta. A Magyarországon állomásozó különleges hadtestet további hadosztályokkal egészítették ki. A magyar forradalom leverését hús hadosztály bevetésével hajtotta végre a szovjet hadvezetés. Ebben a hadműveletben a haditengerészetten kívül minden fegyvernem képviselte magát. A fegyveres erők a kárpáti katonai körzetből, Kijev környékéről és a Baltikumból érkeztek. A személyi állomány 80 ezer főre tehető.

A 120 ezer főből álló, 700 harckocsival és két repülőhadosztállyal rendelkező Magyar Néphadsereg egy része csatlakozott a forradalomhoz. Többsége azonban a vezérkar összeomlása következtében semleges maradt.

A szovjet hadsereg ebben az időben a világ legnagyobb és legütőképesebb hadserege volt. Az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc világtörténelmi nagyságát bizonyítja az a tény, hogy a magyar szabadságharcosok a teljes reménytelenség tudatában vették fel harcot ezzel a despotikus erővel, amelynek nagyságát tökéletesen illusztrálja a következő tény:

1941 július 22-én a náci Németország 180 hadosztállyal támadta meg a Szovjetuniót. A gépesített hadosztályokat négyezer harckocsi támogatta. A Szovjetunió ezzel szemben 1956-ban már 400 ezer harckocsival és rohamlőveggel rendelkezett. Ezzel a haderővel az akkori Európát 24 óra leforgása alatt biztos győzelmű eséllyel le lehetett volna igázni.

Az 56-os magyar forradalom a lehető legrosszabb időben robbant ki. Egyrészt szembeálltunk az állig felfegyverzett, hadrafogható állapotban lévő szovjet hadsereggel, másrészt már a kezdet kezdetén tapasztalnunk kellett, hogy a nyugati államok nem fogják megengedni maguknak a magyar ötvenhat megsegítését.

Szomorú, sejtjeinkbe ivódott tapasztalatok ezek, amelyek keserűségétől csak tisztánlátással és jövőnk iránt érzett felelősségtudattal szabadulhatunk meg. 1956-ban az emberiség a legborzalmasabb háború, a harmadik, s egyben a világot megsemmisítő atomháború előtt állt. A szovjet interkontinentális rakéták, megelőzve minden más haditechnikát, ebben az időben már képesek voltak elérni az Amerikai Egyesült Államok területét is. Ebben a feszült nemzetközi légkörben nyugaton a rettegés és a félelem kormányozta a felelős vezetők kijelentéseit és döntéseit. Karitatív módon segítettek, befogadták menekültjeinket, a cselekvési lehetőségében korlátozott ENSZ-gyűléseken igyekeztek napirenden tartani a magyar ügyet. Közben a szovjet tankok rommá lőtték városainkat, s Dózsa korát idéző mézszárlás tombolt az országban.

Az évtizedekig tartó fizikai, biológiai, egzisztenciális és kulturális tömeggyilkolás ma már emlék, történelem. Szomorú vigasz, de mégis vigasz, hogy az áldozat nem volt hiábavaló. 1956 hozzájárult ahhoz, hogy egy soha eddig meg nem élt borzalmas atom világháború ne okozza az emberi kultúra teljes megsemmisülését, az emberiség többségének pusztulását. Elősegítette a haladó, valóban demokráciát akaró erők megerősödését, a kommunista iga lerázását, az Európai Unió történelmi jelentőségű megvalósulását.

A múltat feledni nem szabad, de nem azért, hogy a gyűlölet zsarátnokát szítsuk, hogy üszkösödő sebeinket tovább fertőzzük. A történelem az élet tanító-mestere. Előttünk egy új világ építésének feladata áll. Ebben a munkában segíthetnek drága áron szerzett tapasztalataink. Élni szeretnénk! Hinnünk kell tehát abban, hogy mint minden népnek, úgy nekünk is küldetésünk van ezen a földön. Ennek a küldetésnek eleget tenni csak egy tisztalelkű, művelt, dolgozó, áldozatkész magyar ifjúság képes. Az emberiség, s benne magyar népünk megmaradásáért, békés boldogulásáért dolgozni, küzdeni nemes feladat, szent kötelesség.